

får han hafwa i sitt hjerta.
 den fattiga i werlden får lida för nöd, Betygner
 får står som jag påminner mig den smärta, Gura
 9. Mitt hjerta det tvider och utaf angslan
 onstär den ej ondt af mitt hjerta.
 jag har någon annan den lemnar jag mot god, Jag
 får, Nog stilles jag från eder med smärta; Men om
 8. Stå i alla vännar som hafwa haft mig
 mitt hjerta.
 dig en annan som stannar ar, Du får aldrig ega
 dig, Du glömmar vad smärta, Du får föta
 7. Stå min fära yngling jag stöttar nu från
 hon lagges i jorden.
 far jag henne allt uti din värld Stöt henne tills
 dig, Se till att du ej glömmar vad moder; Nu flu
 6. Stå min fära syner, nu stöttar jag från
 andra fatt tråffa.
 ero som försvillade får på en c, Så fallan wi hvar
 se, Men till dig anda mitt affsed fall råda; Wi
 5. Stå min fära bröder fast jag ej får
 mitt hjerta.
 gar fall stunda för mig De ero bättre än guld för
 tröst Gud hindre eder uti all smärta. Ödra förmanin
 4. Stå min hilda moder Gud vare eder
 döden i gravsten, of stöttar.
 Gverer banat wagen, dit får man lof att gå, Till
 mande ort, Seaste att det är min olycka; Men dit
 3. Min stent nu är förordnad på en fenn
 det väl fära mitt hjerta.
 jag fall affsed taga från syften och mor, Nog kan
 bruten röst, Mitt hjerta det tvider af smärta, När
 2. Mitt affsed vill jag sjunga, fast det med
 fortjena wär bröd, Wi ero ett noll blott för andra.
 som i werlden fall wandra, För of som i nöd fall

hus uti mitt unga bröst.
 mitt hjerta bar en himmelf glädjelse, Som spilde
 7. I mina spåda barnomsbar Jag allid i
 Gud som vill mig allid hjälpa.
 6. Ståres ar den hjerta röst jag hör Sa
 tala i mitt hjerta So jag påminner mig Det är min
 rena hjerta.
 tid hjälpa En du mig enstam hafwa vill uti ditt
 mitt hjerta som hit mitt lilla barn jag vill dig all
 5. Men snart en ofänd röst Gode talar till
 fring ett ofändt land.
 4. Den hjerta trösten snart försvann Och
 forgnad bar.
 3. Gura medt jag jag min dag, Jag mistat
 har min far Som leste war mitt förhvar I min
 gömma.
 stf tömma, Min hilda fader bars I fordens byra
 2. Jag i min barnom snart en sorgens fall
 tid när.
 bar Mitt hjerta faradt ar Och angslan ar mig all
 Den fänta stunden ilar Jag längens wad förbi
 Den Frede:

stöttar nu till ofända länder.
 Gaf tad I alla vännar för hvarst röst jag
 min sang, Mig gheser intet längre tid uti strida,
 11. Nu stuar jag min wila, nu andra jag
 hjälper of till uti döden.
 10. Men den trösten jag ej glömmar det finns
 en nådig Gud Som wälsignat sinu fattiga förädr.
 9. Gura hjälper of i nöd, har gheser dagligt bröd, Gura

Och bonden han plöjde en sära så stor;
 Det gick så djupt som Sin Dnde han bor.
 „Och kära du bonde, förstör ej mitt bo,
 Så vill jag lemna din säd uti ro.“
 Och bonden han sådde båd' hafra och råg;
 Det wärte, så aldrig des make ni säg.
 Och bonden han bryggde sej brännwin och log,
 Han drack och war lustig och glömde sin plog.
 Men då fick den Dnde makt med hans jord;
 Hufjalleralla å heffallerej!
 Se'n feltes det bröd uppå bondens bord,
 Hoppsan falleralla å heffan fallerej!

I Wermland är lustigt att lefwa och bo;
 Det landet jag prisar så gerna.
 Der klappor det hjertan, med heder och tro,
 Så fasta som bergenas kärna.
 Och hwar och en Swenssk uti Sweriges land,
 Som kommer att gästa wid Klarellwens strand,
 Han finner blott bröder och systrar.
 I Wermland — ja der vill jag bygga och bo,
 Med enklaste lycka förnöjder.
 Des dalar och Nog ge mig tyfnadens ro,
 Och lusten är frist på des höjder.
 Och forsarna sjunga sin ljufliga sång —
 Wid den vill jag somna så stilla en gång,
 Och hwila i Wermländska jorden.

GS1116
 Tyra nya och mycket wackra
Wisor.
 Den Första:
 Twenne förlofwade wänners affsed
 på dödsfängen.
 Min affsedstamma sorgligt till dig ljuder, ic.
 Den Andra:
 En Affsedswisa från slägt och wänner
 wid afrejan från hemorten.
 Nu är året ändadt, ett annat påbegyns, ic.
 Den Tredje:
 Den sänkta stunden ilar, ic.
 Den Fjerde:
 Affsade Leonard, Mathilda, Mathilda, ic.
 Femte twenne
Wermlands-Visor.

Den Andra:
En Affkedsvisa från Högst och wärdnast till
affkedsstämman hemmen.

Gossen. Min affkedsstämman sorgligt till dig lju-
der, Jag råder ömt åt dig min wisna hand, Nu
jag åt dig mitt sista affked bjuder För jag snart går
till de utwalbas land.
Glickan. Swars är den sorgsna stämman som
så ljuder, Jag hör en röst utaf ett krossadt bröst,
Är det min wän, som affked från mig tager, Då blir
mitt hjerta utan lagn och tröst.
Gossen. Låt icke sorgen dig för snart be-
draga, Glöm icke bort att Gud är alltid god, Han
alltid huldrif omsorg för oss drager, Blott wi till ho-
nom ställer hopp och tro.
Glickan. Swart skall jag fly, hwart skall mitt
hjerta blicka, Swart vill jag fly, hwar får jag tröst
och ro, Jo uti grafwens lugna, bystra gömma, Wit
sidan af min hulda wän så god.
Gossen. Sörj icke för jag dödens smärta li-
der, Wi alla samma wägen wandra skall, Till Gud
för dig en trogen bön jag gifwer, Att han bewarar
dig för olycksfall.
Glickan. Din godhet ständigt i ditt hjerta flö-
der, Din godhet strålar alltid klar och ren, För mig
du gått att framtiden bereda; Men lycka blef dock
snart åt mig förment.

Den Första:

Enenne förlofwade wänners affked på dödsfängen.

Gossen. Min affkedsstämman sorgligt till dig lju-
der, Jag råder ömt åt dig min wisna hand, Nu
jag åt dig mitt sista affked bjuder För jag snart går
till de utwalbas land.

Glickan. Swars är den sorgsna stämman som
så ljuder, Jag hör en röst utaf ett krossadt bröst,
Är det min wän, som affked från mig tager, Då blir
mitt hjerta utan lagn och tröst.

Gossen. Låt icke sorgen dig för snart be-
draga, Glöm icke bort att Gud är alltid god, Han
alltid huldrif omsorg för oss drager, Blott wi till ho-
nom ställer hopp och tro.

Glickan. Swart skall jag fly, hwart skall mitt
hjerta blicka, Swart vill jag fly, hwar får jag tröst
och ro, Jo uti grafwens lugna, bystra gömma, Wit
sidan af min hulda wän så god.

Gossen. Sörj icke för jag dödens smärta li-
der, Wi alla samma wägen wandra skall, Till Gud
för dig en trogen bön jag gifwer, Att han bewarar
dig för olycksfall.

Glickan. Din godhet ständigt i ditt hjerta flö-
der, Din godhet strålar alltid klar och ren, För mig
du gått att framtiden bereda; Men lycka blef dock
snart åt mig förment.

8. Jag öfverdö jag min glöde bar Till
som i herte bar, Jag blef på jorden af förtä-
lig glöde bort i herte bar, Jag blef på jorden af förtä-
9. Jag öfverdö jag min glöde bar Till
som i herte bar, Jag blef på jorden af förtä-
10. Men jag blef i en förtä-
11. Jag öfverdö jag min glöde bar Till
som i herte bar, Jag blef på jorden af förtä-
12. Men jag blef i en förtä-
13. Der finner jag min Gräfsare så god, Der
rader han mitt sorgsna hjerta mot, Han bjuder mig
en släktid för tiden och för ewighet.
14. Om jag min rätt omwända vill, Så bör
jag honom ewigt till, Gaf jag mig har förtä-
15. Han har mig åter till himlens herr-
lighet Han twagit mig i döpet ren, Han vill be-
16. När jag påminner mig, Swad gwal och
förg bet blir i ewigheten jemner, För den sig af-
17. När jag bet tänker på, Mitt hjerta blicka
må, Jag på mitt hjerta wänder, Till himmelens
18. Der finnes tröst och ro, Der får jag
ewigt bo, När böden till mig kom, Om jag har bät-
ra mig, Så är jag till på Jesum Christ, Jag får
en förtä-
19. När jag påminner mig, Swad gwal och
förg bet blir i ewigheten jemner, För den sig af-
20. När jag påminner mig, Swad gwal och
förg bet blir i ewigheten jemner, För den sig af-

Den Fjerde.

Alfede Leonard, Mathilda, Mathilda, War trege-
och öm, Wi aldrig en dag war åtskillda, Tre år har
förflutit som en dröm.

2. Hon flyr genom högtidens dalar, Hon flyr
som förskjuten af en wän, Och eko från bergena
svarar, Och klipporna hwiska hans namn.

3. Alfede Leonard hwar, hwar är du, Jag
ropar men får ej ett svar, Nu ser jag att jag är
förskjuten, Men hwarföre wet intet jag.

4. Olycklig, hwad hafwer jag brutit, Som straf-
fas så hårt utaf dig, Det kan du med sorg så be-
tala, Och oro skall genfölja dig.

5. Gud som har gifwit oss hjerta, Att dela
emellan dig och mig, Det band som nu är ihopknut-
tit, Kan aldrig upplösas nu mer.

Bermlands-Wisor.

Och bonden gick ut uppå Bermlands skog;
Husfalleralla å hejfallerere!

Han tog ett par orar och spände för plog,
Hoppsan falleralla å hejfan fallerere!

Och bonden han satte plogen i mull,
Husfalleralla — — —

Så plöjde han hela den skogen omfull.
Hoppsann falleralla — — —

Se'n drog han en sära från norr och till sö'r;
Der rinner nu Klaröfwen fram, som ni hör.

Och bonden han satte plogen på sned,
Så wände han bergena opp och ned.